రోగాలు - అనురోగాలు

- డా.కె.వివేకానంద మూర్తి

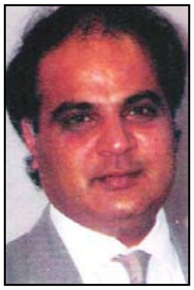

(క్రిందటి సంచికనుంచి కొనసాగింపు)

'**ఒరేయ్. నేను రిఫర్ట్‌ని**. కాలేజీ మొత్తం మీద చెప్పగలను. చిన్న లిస్ట్‌లు నాకంటే మీకే బాగా తెలుస్తాయి' అన్నాడు తానీషా.

శశి పుస్తకం మూసేసాడు. అయితే విను - రేఖ, తారామతి, లాలస, మంగతాయారు, సాధన, హసీనా బేగం'

'యింకా! -' తానీషా.

'వాడు చెప్పినదానికి తిరుగులేదు.' బాలరాజు ఓ.కె.చేశాడు.

'అయితే మీలో యెవరెవరికి యెవరు నచ్చారు?' మళ్ళీ తానీషా అడిగాడు.

'నాకందరూ నచ్చారు' అన్నాడు మురళి.

'నేనెవరికి నచ్చానో తెలిస్తేగాని చెప్పలేను' అన్నాడు శశి.

'నేనింకా అంత అడ్వాన్స్‌గా ఆలోచించడంలేదు' అన్నాడు బాలరాజు.

తానీషా పక్క పరుచుకుంటూ పకపకా నవ్వాడు.

బాలరాజు అలా అన్నాడేగాని, అతని మస్తిష్కంలో యిటీవలే రేఖ అడపాదడపా అటూ యిటూ పచార్లు చేస్తూ అతడి మనస్సులో అల్లరి వూహలు రేపుతోంది. కాస్సేపటికి రేఖ గురించి కలలు కంటూ బాలరాజు కూడా పక్కేసుకున్నాడు.

సరిగ్గా పదినిమిషాలే టైముంది కాలేజీకి. రేఖ నిన్నరాత్రి బాలరాజు నిద్రంతా పాడుచేసింది. తన ఫ్రెండ్సంతా వెళ్ళిపోయారు. బాలరాజు అంతా తయారయిపోయాడు. తనుకూడా తొందర తొందరగా తయారై, అద్దంలో యింకోసారి ముఖం చూసుకుని, ఓవరాల్ (తెల్లకోటు) చేతిమీద వేసుకుని, బాక్స్ తీసుకుని గబగబా గదికి తాళం వేసి, రోడ్డెక్కి వాకింగ్ రేస్‌లో నడిచినట్టు నడక సాగించాడు.

కలక్టాఫీసు దగ్గర అప్పుడే కదలబోతూ వొగరొస్తూన్న పదమూడో నెంబరు బస్‌కి తగులుకుని, సగం చిరిగిన పోస్టర్లా వేలాడుతూ కాలేజీ చేరాడు.

కాలేజీ గేటులోకి అడుగుపెట్టేసరికి ఎనిమిదయిపోయింది. కంగారుగా ఎనాటమీ థియేటర్ దగ్గరికి నడిచాడు. అప్పటికే ఎనాటమీ ప్రొఫెసరుగారు కటకటాల తలుపు మూసేసి, తాళం వేసేసి తాళం చెవి మొలతాడుక్కట్టేసుకుని యముళ్లా అక్కడ నించున్నాడు. బాలరాజు భయం భయంగా దగ్గరికి వెళ్లాడు.

'గెటౌట్!' ప్రొఫెసరుగారు కటకటాల్లోంచి అరిచారు. జైల్లో బందిపోటు దొంగలా భయంకరంగా కనిపించాడు ఆయన బాలరాజుకి.

'ఎక్స్క్యూజ్‌మి సర్' అన్నాడు బాలరాజు.

ప్రొఫెసరుగారు 'నో, లాభంలేదు' అని బుర్రాడించారు. బాలరాజు వెనక్కి తిరగబోతుంటే, మరో లేట్ కమ్మర్ యెవరో కాదు రేఖ, భీత హరిణిలా వస్తోంది. ముందుకి పడేసుకున్న జడలు రెండూ ఆమె వూగే వక్షోజాల వునికిని గుర్తుచేస్తున్నాయి. ఆమె దగ్గరకు రాగానే 'మీరూ లేటే, నేనూ లేటే, బలే' అన్నాడు బాలరాజు.

రేఖ వొక్కసారి కోపంగా వాడిచూపొకటి బాలరాజు మీదికి విసిరి కటకటాల దగ్గరకు కదిలింది. బాలరాజు ఆమెను అనుసరించాడు. ప్రొఫెసరుగారు యింకా అక్కడే ఉన్నారు.

'ఎందుకు లేటయింది?' అడిగారు.

'బస్సు' - రేఖ.

'బస్సుకాదు - నువ్వు - చెప్పు - ఎందుకు లేటయింది?'

'బస్సు లేటయింది. బస్సెక్కి నేనూ లేటయ్యానండి'

'ఊఁ నడు.' ఆయన తాళం తీసారు. అమ్మాయి లోపలికి నడిచింది. అనుసరించే బాలరాజుకూడా దూరాడు.

'నీకెందుకు లేటయింది?' ప్రొఫెసరు వురిమారు.

'వాచీ ఆగిపోయిందండి. టైము తెలియలా.'

'ఊఁ నడు. రేపణ్నించి లేటయితే డొక్క వాలికలు చేస్తాను' ఆయన చేతికి బెత్తం వొక్కటే తక్కువైంది.

బాలరాజు మేడమీద శవాలున్న హాల్లోకి అడుగు పెట్టాడు. సినిమాహాల్లా లక్షణంగా వున్న థియేటర్ని శవాల హాలు చేసేశారే - శివ, శివా అనుకున్నాడు. అంతా వొక్కసారి కలియజూశాడు.

శవాల హాల్లో శవాలన్నీ టేబుల్స్ మీద శవాల్లా పడివున్నాయి. కొన్ని ఆడ శవాలూ, కొన్ని మగ శవాలూ, తిరుపతి మొక్కు తీర్చుకొచ్చి విశ్రాంతి తీసుకుంటున్నట్టున్న పూర్వ గుండు శవాలు, యం.ఎస్.కి కట్టికట్టి, పోయి పోయి, ట్యూటర్స్‌గా చేరిన నాలుగు జీవచ్ఛవాలూ, కొన్ని టేబుల్స్ మీద తెగేసిన కాళ్లూ, చేతులూ - హాలంతా ప్రేతకళతో కళకళ్లాడుతోంది.

బాలరాజు తనకి కోతకిచ్చిన శరీరం దగ్గరకు వెళ్లాడు. తన బోడీమేట్స్ వెంకట్రావు, వీరభద్రరావు, విశాలక్షి, వినారా రాణి, మహేశ్వర్, సూర్యారావు డిసెక్షన్ చేస్తున్నారు.

'రారా! మావా! రా' అంటూ బాలరాజుని ఆహ్వానించాడు మహీ.

'ఏరా! అటెండెన్సు అయిపోయిందా?'

'ఆఁ'

'నాకు ప్రాక్సీ పలి కావా?'

'పలికానుగానీ, కంగారులో నీ యివతల నెంబరు ఇందు బాలకి పడిపోయింది. పర్లేదులే, ఆఖర్ని అడిగి వేయించుకుందువుగాని.'

బాలరాజు స్టూలు లాగి కూర్చున్నాడు. విశాలాక్షి, వినతారాణి టైమ్ వేస్ట్ చెయ్యకుండా శవం లింబ్స్‌ని అందినంత వరకూ కోసి పారేస్తూ తెగ మాట్లాడేసుకుంటున్నారు. వీరభద్రరావు ఎండిపోయిన కిడ్నీలతో గచ్చకాయలాడుకుంటున్నాడు. వెంకట్రావు భోజనానికి కూర్చున్నట్టు కూర్చుని శవం ఎండిపోనందుకూ, అన్ని భాగాలూ స్పష్టంగా తెలుస్తున్నందుకు సంబర పడిపోతూ గుటకలు వేస్తూ శవం కడుపంతా దేవేస్తున్నాడు. మరోమూల టేబిల్ దగ్గర విజయకుమార్ తనదగ్గరున్న ఎండిపోయిన ఎడం చేతిని యెంచక్కా కోసి, నరాల్ని, రక్తనాళాల్నీ బైటికి విప్పదీసి వాటిని రవిశంకర్‌లా మీటుతూ రాగం,తీస్తున్నాడు. సూర్యారావు మాత్రం అక్కణ్నించి సరిగ్గా అవతలి వరసలో అయిదో టేబుల్ దగ్గర వొంగొని డిసెక్ట్ చేసే వనజాదేవి వక్షోజాల్ని తదేక ధ్యాసతో చూస్తున్నాడు. కొందరు థియేటర్‌కి అవతలివేపున్న తలుపు తోటి వాడిచేత తీయించి, క్యాంటీన్‌లోకి గుప్ చుప్‌గా వెళ్లిపోతున్నారు. బాలరాజు మాత్రం రెండు కళ్లూ ఓవరాలంత చేసుకుని రెండు జెళ్ల రేఖని యీ మూలనుంచి ఆ మూలకి చూస్తున్నాడు.

కాసేపటికి రేఖ స్కార్పెల్ పదును పెట్టుకోడానికి హాలు గోడవారగా వున్నా సాన దగ్గరకు వచ్చింది. తను రోజూవున్న రెండుగంటల్లో గంటన్నర సాన దగ్గర పదును పెడుతూ వుంటుంది. పదును మాటెలావున్నా. సాన మాత్రం వాడేసిన సబ్బిళ్ల ముక్కలా అయిపోయింది.

బాలరాజుకి రేఖమీద యిష్టం అదేపనిగా పెరిగిపోతోంది. కారణం ఆమె మిగతా అమ్మాయిల్లా చనువుగా వుండను. అయినా బాలరాజు నిరుత్సాహపడదల్చుకోలేదు. అంచేత తనుకూడా స్కాల్పెల్ తీసుకుని సాన దగ్గరికి నడిచాడు. వీరభద్రరావు, సూర్యారావు ప్రోత్సహించి బెస్ట్ ఆఫ్‌లక్ చెప్పారు. బాలరాజు, రేఖ పక్కకి చేరి తనుకూడా పదును పెట్టడం ప్రారంభించాడు. రేఖ సన సన్నగా, వాడివాడిగా కంటికొసల్లోంచి బాలరాజుని చూస్తోంది.

బాలరాజు అడిగాడు 'ఏం డిసెక్ట్ చేస్తున్నారు?'

'థొరేక్స్' చిరుకోపం.

'ఎవరిదీ?'

'మీది' - పెనుకోపం.

'అవును.'

'అవునేవిటి? - యింకా కోపం.

'నిజం. మీరు నా హృదయాన్ని మీ అందం అనే స్కాల్పెల్‌తో కోస్తున్నారు. చూడండి. బాగా కోసి చూడండి. చివరికి అద్దంలో ముఖం చూసుకున్నట్టు, మిమ్మల్ని మీరే చూసుకుంటారు.'

'ఏం వేళాకోళంగా వుందా? ప్రొఫెసర్‌కి రిపోర్టివ్వాలా?'

'మీ అందంలాగే మీ మాటలు కూడా చాలా పదునైనవి'

'అవును. ఇది చూశారా? చేతిలో స్కాల్పెల్ చూపించి ఇది కూడా చాలా పదునైంది' - అంది.

ఇంతలో యిదంతా, అడవిలో మాటువేసిన పులిలా గుమ్మం చాటు నిలబడి పొంచి వింటున్న ప్రొఫెసర్ గభాల్న వురికి, అవుట్, గెటౌట్ 'వాకౌట్' అంటూ బాలరాజు మీదికి విరుచుకుపడ్డాడు. బాలరాజు కంగారు పడ్డాడు. వెనక్కి తూలి, స్టూలు తగిలి క్రింద

పడ్డాడు. పదును పని ఆపుచేసిన రేఖ పకాల్న నవ్వింది. అంతా నవ్వారు. బాలరాజుకి వెర్రెక్కిపోయింది. ప్రొఫెసరు గుడ్లురిమి, మేఘంలా వురిమారు.

అంతా నిశ్శబ్దం. అందరూ సర్దుకున్నారు. బాలరాజు లేచి మౌనంగా వెళ్లి పోదామని వెనక్కి తిరిగాడు.

'ఆగు' ప్రొఫెసరుగారు గాండ్రుమన్నారు.

అతను ఆగాడు.

'ఇలా రా!'

అతను వచ్చాడు.

'ఏది నీ టేబుల్? ఎక్కడ నీ శవం?'

బాలరాజు కదిలాడు. ప్రొఫెసరుగారు అతన్ని అనుసరిస్తూ మధ్య మధ్యలో గాండ్రుతున్నారు. బాలరాజు తన టేబుల్ దగ్గరకు వచ్చి ఆగాడు. ఆయనా ఆగారు.

'ఏవిటి కోస్తున్నావ్!' అనడిగారు.

'కోతలు కాదండి. నిజమే. యిదే నా టేబుల్.'

'ఆ సంగతి నాకు తెలుసు. ఓవరాల్ బొత్తం పెట్టుకోముందు. ఊc చూపించు. ఏం డిసెక్ట్ చేస్తున్నావ్?'

'ఎబ్డామిన్'

'కడుపు చీరేస్తాను సరిగ్గా చెప్పు. ఏం చేస్తున్నావ్'

'నేను చీరేసానండి. ఇదిగో చూడండి' అంటూ మామిడి తాండ్రలాంటి మజిల్స్ మడతల్ని తిరగేశాడు. ప్రొఫెసర్‌గారు కంపిస్తూ ప్రశ్నల వర్షం కురిపించారు. బాలరాజు బాగా తడిసిపోయాడు. ప్రశ్నల్తోబాటు ఆయన నోట్లోంచి తుంపర్ల వాన పడింది. వెనకాల్నించి వినతారాణి, వీరభద్రరావు కలిసి జవాబులు సాయంచేశారు. ప్రొఫెసరుగారు సమాధానాలకి సంతుష్టుడై 'జాగర్త!' అని వార్నింగిచ్చి, వాచీ చూసుకున్నారు. పదయింది. వెంటనే జేబులోంచి గంటతీసి, పీచు మిఠాయి అమ్మే వాడిలాగా గణగణా వాయించుకుంటూ వెళ్లిపోయారాయన. విద్యార్థులంతా వాష్ బేసిన్స్ దగ్గరకు నడిచారు. అమ్మాయిలు వొళ్లంతా సబ్బు రాసుకుని శుభ్రంగా అభ్యంగనంలా అరగంటసేపు జలక్రీడలాడాక బాలరాజు చేతులు శుభ్రం చేసుకుని, ఓవరాల్ విప్పేసి, థియేటర్ విడిచి మిత్ర బృందంతో క్యాంటిన్‌కి కదిలాడు.

లోపలికి వెళ్లగానే మెల్లకన్ను నాయర్, కాఫీలు రెడీచేసి పెట్టాడు. క్యాంటీన్‌లో టేబుల్స్ దగ్గర ఎప్పటిలాగే గోలగోలగా వుంది. కొందరు పాటలు పాడుతున్నారు. కొందరు బల్లల మీద దరువేస్తున్నారు. ఇంకొందరు డైనింగ్ హాల్లో అద్దం దగ్గరకు వెళ్లి దిద్దుకుంటున్నారు. బాలరాజు సూర్యారావు, మహేశ్వర్, మురళి కాఫీ కప్పులందుకున్నారు. కెటిల్ పక్కనున్న కిటికీ దగ్గరకు వచ్చారు. అక్కడ నిలబడి కాఫీ తాగుతూ చూస్తూంటే ఎనాటమీ థియేటర్ దగ్గర్నుంచి కొండమీద లేడీస్ హాస్టల్ వైపు ఎగబాకే అందమైన సిమెంట్ రోడ్డు, అవతల నగరం వ్యూ అందంగా అగుపిస్తున్నాయి.

తరువాతక్లాస్ బయో కెమిస్ట్రీ పానగల్ బిల్డింగ్స్‌లో. రేఖ, రేవతి, రేణుక, విజయలక్ష్మి, వెంకుమాంబ, అలివేలు, అపర్ణ, మంగతాయారు, మధురవాణి మొదలగు అమ్మాయిలంతా ఆయాసపడుతూ కొండమీదికి ఎగబాకిన రోడ్డుమీద నడిచి వెళ్తున్నారు. రేఖ కాస్త వెనకబడింది. బాలరాజు వెనకాలే పడ్డాడు. రేఖ ఆయాసంగా నడుస్తున్నప్పుడు ఆమె అంగవిన్యాసం మనోహరంగా వుంది బాలరాజుకి.

ఇందాక తాగిన కాఫీ యింద్రుడిచ్చిన అమృతంలా అనిపిస్తోంది. రోడ్డు మలుపు తిరిగేదాకా రేఖ కనిపించి మాయమయ్యాక, వొయ్యారంగా రేఖ వొంటి వొంపుల్ని తిరిగి పరుచుకున్న రోడ్డు రేఖ వొంటి వొంపుల్ని గుర్తుచేసే రేఖ పారేసుకున్న రిబ్బన్‌లా వుంది.

బయోకెమిస్ట్రీ క్లాసయ్యాక లంచ్ టైము. మళ్లా వెనక్కి నడిచి క్యాంటిన్ కొచ్చి, తెప్పించుకున్న క్యారేజీలు తెరిచి బాలరాజు వగైరాలు లంచ్ పూర్తి చేశారు. మధ్యాహ్నం ఫిజియాలజీ ప్రాక్టికల్స్.

ప్రాక్టికల్స్ జరుగుతున్నంతసేపూ బాలరాజు, ఎనాటమీ థియేటర్‌లో తను కిందపడటం, రేఖ నవ్వడం గురించి మధనపడుతూనే వున్నాడు.

రూమ్ కొచ్చాక వంటవాడు పెట్టిన భోజనం చేసి, కాసేపు పుస్తకాలు అటూయిటూ తిరగేసి, మంచం మీద నడుం వాల్చాడు. పక్కనున్న సముద్రంకేసి విండోలోంచి వీక్షిస్తూ ఆలోచనా సముద్రంలోకి మునిగాడు. అంతలో నిద్ర తిమింగలంలా వచ్చి అతన్ని మింగింది. అతను నెమ్మదిగా ఆలోచనల్లోంచి కలల్లోకి జారాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments